

Meditatie: Een open plaats

Handelingen 1 vers 15 - 26

Het gaat in dit gedeelte over een *vacature*, over een *vervulling* en over een *keuze*.

Na de hemelvaart van de Heere Jezus Christus, zijn de discipelen, na aanvankelijk in verbijsterde toestand te zijn geweest, getroost naar huis gegaan. Immers zij hebben de inhoud van het hemelvaartsgebeuren verstaan door middel van de prediking der engelen: 'Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u is weggenomen, zal also komen gelijk gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren.'

Toen zijn zij na Hem te hebben aangebeden, waren zij met grote blijdschap naar hun bidvertrek in Jeruzalem gegaan. In de opperzaal kwamen zij samen met de vrouwen, met de moeder des Heeren, met de broers van de Heere Jezus, als ook andere gemeenteleden, tot een getal van 120 personen. Dat is nog niet zo'n erg groot. Zeker, de Heere Christus verscheen aan vijfhonderd broeders op eenmaal. Zijn grootste aanhang woonde dan ook niet in Jeruzalem, die vrome stad, maar in het arme Galilea. Daar woonden vele volgelingen van Hem.

In Jeruzalem is de vergadering der gemeente niet groter dan 120 personen. Een aantal, dat in deze tijd van de kerkelijke autoriteiten geen toestemming zou krijgen om een eigen herder en leraar te beroepen. Maar deze gemeente in haar eenvoud en in haar klein getal, is te benijden door vele grote gemeenten. Immers, in haar lichten de Apostelen, die het licht, de geur en de reuk van Christus verbreiden. Zij zijn gedurende drie jaren in Zijn onmiddellijke nabijheid geweest. Zijn woorden, die Hij tot hen sprak (voordat Hij ten hemel voer) klinken in hun oren nog na. In dit onaanzienlijk begin in deze opperzaal, verheerlijkt zich God. Uit dit mosterdzaad zal een boom groeien, zo groot en overweldigend, dat de vogelen des-hemels daarin zullen nestelen. Uit deze opperzaal zullen de stromen des Geestes straks voortbreken en de ganse aarde overdekken.

Toch is er ondanks alle schoonheid in deze vergadering een schaduw. De vreugde is niet onvermengd. Daar is immers een *open plaats*. En welk een plaats? Een plaats, die eenmaal bezet was door iemand, die zij allen hebben hooggeacht, die wat de financiën betreft, zelfs de vertrouwensman in de discipelenkring is geweest. Hij toch heeft de beurs gedragen. Hij toch heeft evenals zij, steeds met Jezus omgegaan, heeft Zijn woorden gehoord en Zijn wonderen gadeslagen. Maar tot hun grote schrik en ontzetting is hij de aanvoerder geworden degenen, die Jezus hebben gevangen. De ontzetting daarover is nog in hun hart, als zij terug denken aan die nacht van dat zwarte vuige verraad en wat daarna met Judas is gebeurd. Diep gevoelden zij de smaad, die daarmee werd gedrukt op Christus en op hen, Zijn leden. Want de wereld smeedt immer haar wapenen uit de gebreken van Gods kinderen en vooral uit hen, die zijn afgevallen. Dat hebben zij smartelijk aangevoeld als een smaad. De wereld beoordeelt nu eenmaal het christendom nooit naar de godsyrucht, die uitstraalt van een Johannes. maar elke keer naar het vuige verraad van een Judas.

Daar komt nog iets bij. Het getal *twaalf* is in de Heilige Schrift een bijzonder getal. Daarin heeft God gesymboliseerd de schoonheid en de harmonie van al Zijn werken. Het was daarom ook niet toevallig, dat Jacob twaalf zonen ontving en dat uit hen twaalf stammen in Israël zijn gebouwd. Het was dan ook niet toevallig, dat Christus daarom twaalf Apostelen had aangesteld en tot die twaalf Apostelen had gezegd:

‘Gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls’. Johannes de Ziener, ziet in het boek der Openbaring het nieuwe Jeruzalem, waarin twaalf poorten zijn. Deze stad is gebouwd op twaalf fundamenten, waarop de namen van de twaalf Apostelen zijn ingeschreven.

Nu gevoelen zij, dat dit heilige getal is doorbroken, dat het niet meer is een gesloten maar een open getal. Daarmede is het werk Gods doorbroken en onvolledig geworden. Het is voor hun besef, alsof er een van de stammen Israëls is uitgebroken door de list van de vorst der duisternis. Zo zijn ze dan ook incompleet en kunnen de werking en de komst van de Heilige Geest niet verwachten. Het is alsof de Heilige Geest in het smeken en het bidden om de Geest leren: Daar is een openheid, daar is een vacature, die vervuld moet worden. Dan blijkt, dat de discipelen, samengekomen om te bidden en te smeken, niet alleen om te bidden, maar ook om te werken. Het blijkt, dat het gebed de Kerk in haar instituut en ambten niet uitsluit, maar insluit. Zij wordt juist in de hartelijke gemeenschap met God door de Geest, opmerkzaam worden gemaakt op de Kerk, op het instituut, op het ambt. Voor vele mensen is dit een vrij onverschillige zaak. Zij zien er vaak zulke onverkwikkelijke dingen van, dat zij met het badwater ook het kind wegwerpen. De verachting van de Kerk en het ambt is echter niet naar Gods Woord. Want God wil, dat Zijn verborgen Lichaam, het mystieke lichaam van Christus tot openbaring komt in de ambten. Hij wil dat er ambten en ambtsdragers zijn om aan dat lichaam van Christus leiding te geven.

In deze situatie staat Petrus op. Hij de eerste onder de gelijken, door Christus weer in het apostelambt hersteld met de opdracht: ‘Weid Mijn schapen!’ Kwijt zich hier van zijn taak. Hij heeft iets gevonden. Hij heeft een vondst gedaan in de Schrift. Ook hem is de verbijstering niet ontgaan. Het wonder van genade, dat hij in het apostelambt werd hersteld, terwijl Judas was weggestoten, was hem een reden tot gedurige vernedering als ook om gedurig de Schriften te onderzoeken. Plots straalt vreugde van zijn gelaat, want hij heeft de weg Gods gevonden in de Schriften. Daarom staat hij op, niet om te heersen, niet om de eerste pausale neiging uit te leven. Waarmee zijn z.g. opvolgers in Rome zo rijk bedeed zijn, maar om te dienen, om in het Woord Gods de vergadering der gelovigen te brengen tot diezelfde opmerking van de gang Gods in de Schriften.

Leerrijk gemeente is deze geschiedenis voor ons, omdat de ambten er waarlijk niet zijn om met hardigheid over de gemeente te heersen, maar om haar te *dienen* in het Woord! Dat wil tegelijkertijd zeggen: regeren in het Woord.

Hier wordt de regering door ambtsdragers volstrekt noodzakelijk gesteld. Daarom mogen ook wij zoeken om de weg Gods te ontdekken in allerlei vragen o.a. ook in open gevallen plaatsen. Hier wordt alle menselijke heerschappij doorbroken door de heerschappij van Christus. Hier wordt een verkiezing ingeleid met een nacht van gebed. Dat hebben deze mannen van Christus geleerd, die alvorens Hij Zijn twaalf Apostelen kiest, een gehele nacht doorbrengt in het gebed. Hoeveel geestelijker zouden de verkiezingen ook in onze gemeente toegaan, wanneer wij, alvorens daartoe overgingen, een korter of langer tijd doorbrachten in het gebed. Want dan zou er ook voor en na de verkiezing van ambtsdragers gebeden en gedankt kunnen worden, wat (Gode zij dank) soms wel, maar ook soms niet gebeuren kan.

Petrus heeft de weg Gods in het Woord ontdekt. Luisteren wij naar de stem van de Heilige Geest, die door zijn mond tot ons spreekt. Mannen, broeders, (zo spreekt hij): 'deze Schrift moest vervuld worden, welke de Heilige Geest, door de mond van David, voorzegt heeft van Judas, die de leidsman geworden is degenen, die Jezus vingen'. Wat is Petrus, gevorderd, door de opening van zijn verstand om de Schriften te verstaan. Hoezeer is Petrus ingeleid geworden in de verborgenheid der Schriften. Hij staat daar en noemt de mond van David de stem van de Heilige Geest.

Gemeente, wat wordt de *Schrift* hier verheven! Dat is maar niet een menselijk boek met al de aanleve van dien, maar dat is de stem van de Heilige Geest. Hier staat: 'Deze Schrift moest vervuld worden, welke de Heilige Geest door de mond van David voorzegt heeft'. Dat wil zeggen, dat de Heilige Geest zo wonderlijk in een mensenhart kan afdalen, dat deze mens, zolang hij staat onder de inspirerende kracht van deze Geest, niet een feilbaar mensenwoord voortbrengt maar het onfeilbaar Woord van God spreekt. Deze Heilige Geest heeft David laten voorafschaduwen, wat in Christus ten volle gebeurd is. Davids' regering en Koning zijn, zijn vernederd en verhoogd worden, zijn binnenlandse en buitenlandse vijanden, zijn lijden en strijd, waren even zovele schaduwen van Hem, die Davids' zoon en Davids' Heere zou zijn en in Wie dit alles volmaakt zou worden vervuld.

Nu denkt Petrus in bijzonder aan Psalm 41, waar David niet alleen door buitenlandse vijanden maar ook door binnenlandse vijanden bestreden wordt. Ja zelfs, de man zijns vredes, die met hem zijn brood in dezelfde schotel indoopte, Achitofel, zijn raadsman, met wie hij de meest intieme gesprekken hield, stond tegen David op. Nu zegt Petrus, dat de Heilige Geest door de mond van David eigenlijk niet in de eerste plaats Achitofel heeft bedoeld, maar Judas. Hier zien wij weer het wonderlijke van de Schriftopenbaring, dat het weliswaar ten eerste in bepaalde historische persoon wordt vervuld, die vlakbij staat, maar dat de volle lengte en breedte van de Schriftopenbaring pas open gaat, hetzij op Jezus, hetzij op Zijn tegenstanders. Achitofel was met andere woorden, nog maar een schaduw van hem, die hier ten diepste wordt bedoeld, dat is Judas. Hij toch stond op niet tegen David, maar tegen David's zoon. Hij toch doopte in dezelfde schotel en ging in de nacht van het verraad uit om (niet als bijloper) maar als hoofd te fungeren van hen, die Jezus vingen. Hij verried de Zoon des mensen met een kus.

Welnu, zegt Petrus, 'deze Schrift moest vervuld worden'! Dat is gemeente, een grote troost voor deze mensen, die hier bij elkaar zijn. Immers, waardoor werden zij, en worden wij meer geschokt, dan wanneer wij mensen zien afvallen; die vlak *bij* Jezus hebben gestaan? Mensen, waar tegen wij hebben opgezien, die Zijn woorden en Zijn wonderen hebben gehoord, die als Judas Zijn woorden hebben gesproken, wonderen hebben verricht en getuigen zijn geweest van alles? Waarmee wordt ook in onze tijd de ziel soms zwaarder bestookt dan met deze giftige pijlen van de Satan: Als die en die, die zo dicht bij Jezus schijnbaar stond, is afgevallen, waar zult u terecht komen?

Nu wijst Petrus er op: 'Deze Schrift moest vervuld worden'. Dat betekent niet, dat Judas viel door de aandrift van de profetie, maar wel, dat Judas viel door de aandrift van zijn eigen verdorven hart. Maar dat betekent anderzijds ook niet, dat de val van Judas buiten Gods raad en voorzienigheid is omgegaan. O nee, deze Schrift moest worden vervuld! God overkomt niets, maar Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend. Had Christus niet gebeden: 'Vader ik dank U, dat van degenen, die Gij Mij gegeven hebt, niemand verloren is gegaan dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde?'

Zo is Petrus bezig deze mensen vast te zetten in Gods Woord en hen uit te halen uit de slingeren en schommelingen van hun eigen hart. Zo verkondigt Hij ook ons, dat wij nimmer hoog gevoelende behoren te zijn, maar met ootmoed bekleed hebben te zijn. Want God wederstaat de hovaardige, maar de nederige geeft Hij genade. De satan gaat ook nu rond als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou kunnen verslinden, ook onder de ambtsdragers.

Petrus licht tenslotte ook nog even de sluier op, waarom Judas overkwam, wat hem overkomen is. Daar was in Judas' leven iets, wat niet recht lag. Hij had iets liever dan de Heere Jezus. Dat was het geld. Judas was een gierigaard en een dief. Deze ene zere plek in zijn leven, heeft hij altijd zorgvuldig voor Jezus verborgen gehouden. Toen heeft Judas tenslotte gekozen voor het geld en tegen Jezus. Hij wilde met opoffering van zijn eer, zijn aanzien, zijn ambt, zijn roeping, zijn ziel en zijn zaligheid, met opoffering zelfs van Jezus, geld zien. Hij kreeg dertig zilverlingen uitbetaald, die zodra hij ze kreeg, in zijn handen en op zijn ziel brandden. Toen hij zag, dat Jezus werd gedood, is hij naar, de overpriesters gegaan en hij heeft dit geld voor hun schijnheilige gezichten neergesmeten over de tempelvloer en hij heeft gezegd: Ik heb verraden onschuldig bloed. Zij hebben gezegd: 'Gij moogt toezien'. Toen hebben zij de dertig zilverlingen opgeraapt in de tempel en hebben samen beraadslaagd en gezegd: Wat moeten we ermee? Ze hadden nog wel zoveel fatsoen, dat zij dit bloedgeld niet in de offerkist durfden te stoppen.

Toen hebben zij gezegd: Wij kopen voor dit geld een kerkhof. Daarvoor hebben zij een kerkhof gekocht, die in de volksmond de naam kreeg van *Akeldame*. Dat betekent: 'prijs des bloeds.' Judas zocht geld en hij kreeg een kerkhof. Judas wilde een vloek leggen op Christus' hoofd maar kreeg hem op eigen hoofd terug, verpletterend, vermorzelend, zodat hij ten einde raad uitging en zich verhing.

Let op de tegenstelling: Judas zocht een plaats naast Jezus in het Koninkrijk als Minister van Financiën en hij kreeg een plaats naast de duivel in, de plaats van de eeuwige nacht. Judas behoorde tot hun gemeente, die eenmaal verlicht zijn geweest, het goede woord Gods hebben gemaakt, krachten der toekomstige eeuw hebben geproefd, maar nimmermeer tot bekering kunnen komen, omdat zij de Zoon des mensen, de Zoon Gods in het openbaar hebben gekruisigd. Het is geweest tot verzwaring van zijn oordeel.

Dat laat Petrus zien uit de Schrift. Hij zegt: Zoals David werd verraden door Achitofel, zo is Christus verraden door Judas. Zoals David door de Geest zijn vijanden heeft gevloekt, opdat hun woonsteden woest zouden zijn, zo is Judas vervloekt en uit zijn ambt gezet. Daarom moest een ander zijn opziensambt nemen. Dit zijn twee aanhalingen uit Psalm 69 en 109. De betekenis daarvan is in het kort: De vloek zij op het hoofd van Judas en: Een ander neme zijn opziensambt.

Dat is Petrus, bij alle verschrikking, een reden tot blijdschap. Want hij wil hier met andere woorden zeggen: De Satan mag dan proberen Gods werk te verbreken, het moge hem ook nog tijdelijk gelukken, maar het zal hem, niet definitief gelukken. Want God zet Zijn werk door, ook wanneer ambtsdragers uitvallen. Gods werk gaat door en een nieuwe twijg ontspruit aan de oude stam.

Daarmee is Petrus toegekomen aan noodzakelijkheid van de vervulling van deze opengevallen plaats. Hoor wat hij zegt: 'Het is dan nodig, dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben al de tijd, onder welke de Heere Jezus onder ons is in- en uitgegaan, beginnende van de doop van Johannes tot de dag toe, in welke hij van ons opgenomen is, een dezelve met ons getuige worde van Zijn opstanding'. Hier vinden wij een merkwaardige karakteristiek van 'het apostelambt. Het moesten mensen zijn die van de beginne met Jezus hadden omgegaan.

Want hij Johannes optreden begint ook Jezus' optreden. Bij de doop van Johannes, begint ook het dopen van Jezus. Zij moesten Hem dus gekend hebben al de drie jaren, waarin Hij het land doortrok, goed doende. Daarmee is tussen twee haakjes tegelijkertijd vervallen de gedachte, dat het apostelambt ook voor deze tijd nog geldig is. Want de eisen, die aan de apostelen gesteld werden, waren deze: Oog- en oorgetuigen zijn van het leven, lijden, sterven en opstanding en hemelvaart van de Heere Jezus Christus. Waarom stelden zij deze eis? Wel, zij wilden voor alle dingen zeker stellen, de *waarheid* van hun getuigenis. Zij wilden voor alle dingen zeker stellen de waarachtigheid van Christus' opstanding. De Heilige Geest heeft dit gebruikt om door dit apostolaat van de Apostelen voor ons zeker te stellen het apostolische getuigenis, de Schriften Gods, opdat ook u er van verzekerd zou zijn.

Welke maatstaf gemeente, behoren wij aan te leggen bij de verkiezing van ambtsdragers? Leest daartoe thuis eens I Tim. 3. Graag zou ik daar breedvoerig op ingaan, maar de tijd ontbreekt mij. Maar dit mogen wij wel zeggen, dat een ambtsdrager een *voorganger* behoort te zijn in de gemeente Gods.

Kan iemand ambtsdrager zijn, buiten de vreze Gods?

Kan iemand ambtsdrager zijn, zonder dat hij omgang met God kent?

Kan iemand ambtsdrager zijn, zonder dat hij anderen kan onderwijzen?

Kan iemand ambtsdrager zijn, die telkens opnieuw zijn plaats in de gemeente ledig laat?

Kan iemand ambtsdrager zijn, die de gemeente voorgaat in dingen, die niet te pas komen, of ook nalaat, wat hem door de Heere kennelijk wordt opgedragen?

Oordeelt zelf gemeente, naar dit apostolische getuigenis. Daarom worden vanmorgen ambten en ambtsdragers onder de eisen en de tucht van Gods Woord gesteld. Het is dan nodig, dat ook vandaag, vanuit dit apostolisch ambt der Apostelen, de ambten van herders en leraars, ouderlingen en diakenen worden voortgezet en zo nodig ook worden uitgebreid, zonder dat wij aan dit heilig getal twaalf gebonden zijn. Er is, naar wil en het welbehagen Gods, de noodzakelijkheid van de voortdoring van de ambten en ook van de ambtsdragers. Ook in deze tijd geldt: 'zult Mijn getuigen zijn'! Dat wil zeggen: Gij hebt te betuigen de dood en de opstanding van Christus. Ze hebben getuigen te zijn van het profetische, apostolische getuigenis. Daarom krijgen deze ambtsdragers, die bevestigd worden en houden de ambtsdragers, die reeds bevestigd zijn de opdracht om ook onder dit volk te betuigen, wat God ons openbaart in Zijn Woord. Daarbij is het volstrekt noodzakelijk, dat zij in gedachtenis houden, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt. Daarbij is het zeer dringend noodzakelijk, dat zij niet ophouden het Woord der Schriften te onderzoeken en te doorzoeken, opdat zij mogen toenemen in de kennis van het Woord. Daarbij is het zo goed, dat zij niet ophouden zich te oefenen in de verborgenheid der godzaligheid en verknochtheid kennen aan Christus. Het is er waarlijk niet mee gebeurd de uitwendige plichten van het ambt waar te nemen. Voor alle dingen moet de verborgenheid van het geloof worden beoefend in het hart.

Wij letten in de derde plaats op de *keuze*. Petrus maakt dus een beperking. Hij zegt: Zie eens, wij moeten mensen hebben, die van de aanvang af getuigen zijn geweest van Christus' omwandeling op aarde. Door deze beperking was het getal niet zo groot en blijken er twee te zijn, die daarvoor in aanmerking komen. Het tweetal wordt, geformeerd. Eerst wordt genoemd Jozef genaamd Barsabas, dat betekent: 'Zoon van Sabas'. Deze Jozef is toegenaamd Justus, dat betekent 'de rechtvaardige'. Ons woord Joost is hetzelfde als Justus. Er zijn hier misschien wel mensen die Joost heten.

Het zou een nuttige vraag zijn, of zij ook de naam zouden kunnen dragen van 'de rechtvaardige', niet in zichzelf, maar vanuit de vruchten van Christus! Deze Jozef staat hoog aangeschreven in de gemeente. Zij noemen hem algemeen Justus, de rechtvaardige. In de tweede plaats wordt gesteld Matthias. Hij heeft geen bijnaam, is toch algemeen bekend, maar behoort waarschijnlijk meer tot de stillen in den lande.

Zo is in deze apostelenschaar het tweetal geformeerd. Daarbij kunnen we drie dingen opmerken: In de eerste plaats, dat het niet omging *buiten* de activiteit der gemeente. De gemeente was daarbij tegenwoordig.

In de tweede plaats, dat het niet omging buiten de leiding van het apostolisch *ambt*. Velen ook in onze tijd, zijn zodanig besmet met valse democratische denkbeelden uit de Franse revolutie, dat zij de leiding, van de ambten en van de ambtsdragers in de voorbereiding tot en de verkiezing van ambtsdragers wel menen te kunnen missen. Maar ze hebben de Schrift tegen zich, omdat zeker bij zulke belangrijke zaken enige leiding van de ambten wordt gevraagd.

En in de derde plaats, is op te merken, dat deze verkiezing zeker niet omging buiten de leiding van de *Heilige Geest*. Integendeel, de Heilige Geest had hen opmerkzaam gemaakt op deze vacature, de Heilige Geest werkte en in de Apostelen en in de gemeente, zodat dit tweetal voor de dag kwam.

Maar, nu het toekomt aan het punt van de verkiezing, komen zij wijsheid te kort en vragen zij om een aanwijzing, een regelrechte aanwijzing van de Heere. Vandaar dat ze zich verenigen in hartelijk smeekgebed: 'Gij Heere, Gij Kenner der harten van allen, wijst Gij van deze een aan, die Gij hebt uiverkoren om te ontvangen het lot van deze bediening en van dit apostelschap, waarvan Judas is afgeweken, dat hij heenging naar zijn eigen plaats'.

Wondere gang van zaken gemeente! Daaruit moeten wij niet concluderen, dat het altijd zo en niet anders moest gaan, want de apostolische brieven geven ons ook wel andere methoden van verkiezingen in de pas gestichte gemeenten aan. Het gaat dus niet aan, deze methode altijd en overal precies over te nemen. O nee, maar het gaat er om, dat geen enkele verkiezing, roeping tot het ambt, wel kan varen, tenzij er iets leeft van de *afhankelijkheid* der Apostelen: 'Gij Heere, Gij Kenner der harten'. Daarmee bedoelden zij niet te zeggen: Een van deze twee moet wel een huichelaar zijn. O nee! Maar zij wilden de keuze niet in hun hand trekken, maar in Christus' hand leggen. Immers, Christus zelf had de twaalf Apostelen uitverkoren. Nu was er één uitgerukt.

Wie kwam deze keuze eer en meer toe dan Christus zelf? Daarom moeten wij er wel aan denken, dat de loting bij de verkiezing van een tweetal niet is voorgeschreven, maar dat hier op regelrechte wijze de verkiezing uit het tweetal wordt gesteld in de handen van Christus. Ze vragen om een openbaring van Gods wil. Hij toch doorgrondt en kent het hart. Het lijkt er op, dat de Apostelen iets meer voorkeur hebben gehad voor deze Justus, dan voor Matthias. We weten dit echter niet zeker. Maar ziedaar gemeente, de Heilige Geest gaat Zijn eigen gang. Zij vragen: Heere, wijst Gij ons aan. Dan gaan zij het lot werpen.

Hoe ze dit precies gedaan hebben, weten wij niet. Waarschijnlijk kregen alle gemeenteleden, die daar samen waren, althans de mannen, een scherf en schreven daarop een naam. Die scherven werden verzameld in een pot en dan werd er uit die pot een scherf uitgehaald. Wiens naam op die scherf stond, was gekozen. Waarschijnlijk is het zo ongeveer gegaan. Het is in ieder geval een gebruikmaking van het lot. Dat gebruik is op grond van de Schrift te verdedigen. Want in uiterst moeilijke gevallen hebben de bijbelheiligen telkens weer gebruik gemaakt van het lot.

Wanneer ze aan het einde stonden van hun eigen kennen en kunnen, van eigen schranderheid, beraadslaging, dan werd er een openbaar gebed gedaan tot God, dat Hij iemand zou aanwijzen. Het is dus voor buitengewoon gebruik, niet voor misbruik. Denk maar hoe Achan, de dief van Jericho, door het lot werd aangewezen. Denk maar aan de tekst: 'Het lot wordt in de schoot geworpen en het gans beleid daarvan is van de Heere'!

Daarom mag ook vandaag als het nodig is, in uiterste noodzaak, gebruik gemaakt worden van het lot. Als u vraagt: Wanneer? Dan zouden wij het zo kunnen zeggen: Wanneer u Gods Naam er wezenlijk bij kunt halen. Dan behoeven wij niet lang te spreken over een schrikbarend misbruik van het lot, over allerlei loterijen, omdat daardoor gespeculeerd wordt op de laagste hartstochten van de mens n.l. de gok- en winzucht. Dan willen wij via het betalen van anderen op zeer goedkope wijze aan een veel duurder voorwerp komen. Daarmede zijn we dan zo klaar. Misschien zijn we dan ook gauw klaar met het z.g. christelijk gebruik van het lot. Het is u en mij toch waarlijk niet tot eer, dat de portemonnees van Christenen, of die er voor gehouden worden, alleen maar open gaan en bij voorkeur open gaan, wanneer het lot enig geluk of winzucht in het vooruitzicht stelt en dat veler filantropie of mensenzinnigheid, veler mededeelzaamheid afhankelijk is van een zekere kansberekening. Dat zij gemeente, u en mij tot onze overpeinzing meegegeven.

Hier is een rechtmatig, Schriftuurlijk, godvruchtig gebruik van het lot. Door het lot wijst de Bestierder van het lot door het lot iemand aan tot het lot van de bediening en van het apostelschap. Matthias wordt gekozen. Wij lezen, dat hij met algemene toestemming wordt toegelaten en erkend. Zo de Heere het dan doet, is het ook goed! Hij doet wat goed is in Zijn ogen. Dat geeft gemakkelijker, dat geeft ruimte. Zo staan daar weer twaalf mannen. De breuk is hersteld. Ze zijn klaar om de Heilige Geest te ontvangen!

G. Boer